

Chút nắng cuối ngày....!!!

Kha với Nhi chậm rãi trở về trên con đường làng. Ánh trăng đêm vàng vạc, soi rõ con đường đất nhỏ, hai cái bóng, lúc như chập lại lúc như chia ra hai bên. Làng quê yên ả, tiếng sáo diều duy nhất của câu bé đầu làng vẫn còn vi vút theo gió. Gần đến nhà Nhi kêu mỗi chân, Kha như dỗ dành:- Ráng chút đi sắp tới rồi !

Về đến hiên nhà Nhi thả người xuống ghế xếp thờ phào, đưa con trai ngó ra cười: - Mẹ với bác đi dạo về rồi ă? - Nhi rên: Ôi! Lâu quá không đi, giờ đi một tiếng đồng hồ mà mỏi rũ cả chân. Con cho mẹ bình nước nhé.

Cậu con trai khuất sau cửa với tiếng dạ, lát sau cậu bê ra khay trà với hai phin cafe

nói “ để bác và mẹ vừa thưởng thức vừa ngắm trăng”. Nhi kêu lên “ Ôi! Hoàng tử bé của mẹ tuyệt quá, con ngồi đây luôn đi, Cậu con trai cười- “ Dạ thôi! Con còn tí việc, bác và mẹ uống trà ngắm trăng đi ạ”.

Anh khen : - Con em ngoan quá

Nhi cười hạnh phúc nói – Lẽ sống của em đó, anh uống trà đi – Nhi mời và chỉ cây đàn.

-Hát cho em nghe với, lâu quá không được nghe anh hát

Kha cầm đàn lướt nhẹ rồi cất tiếng hát. Nhi đắm chìm theo tiếng nhạc, cô nhớ lại cuộc hội thoại hôm trước. Tiếng điện thoại reo, số lạ hoặc Nhi cau mày bắt máy.- alo – Bên kia giọng nam hồi hộp: -Xin lỗi đây có phải số máy của Nhi không? Nhi “Đông Nghi” – Phải Nghi đây nhưng không đi nông nữa rồi

Bên kia giọng thẳng thốt:- Là em sao Nhi ! anh đây, Kha đây .VẬY là còn đúng ba năm nữa là tròn mấy chục năm anh đi tìm em, em có biết không?

Nhi trả lời gọn lỏn –Không! Rồi bật cười

Bên kia giọng vội vã:- Đúng là em rồi, vẫn giọng cười rinh rích đó, em đang ở đâu?

-Ở Pleiku

-Pleiku nhưng ở đâu mới được chứ?

- Ở nhà mẹ em hồi xưa

-Ừa ! nhưng sao anh đến tìm và hỏi thăm bao nhiêu lần mà không ai biết. Em ở đó nhé, anh đến liền đây

Nhi bỏ máy, hồi hộp chờ. Anh đến, vẫn cao gầy, tóc bạc trắng, vẫn nụ cười hiền hậu anh nói:

-Em già đi cũng không thay đổi gì cả nhưng sao anh có đến đây tìm mà không ai biết gì về em hết

-Vì em dặn mọi người mà

-Tại sao?

-Em không muốn khuấy động cuộc sống của anh, dù mọi diễn biến quanh anh em vẫn biết. Hôm chị mất em cũng có về tiễn mà.

-Trời ơi! Sao lạ vậy, em trốn anh à, sao em biết?

-Làm sao không biết, nhà anh cách đây có hơn chục cây số, anh không chuyển đi đâu thì biết mọi chuyện về anh đâu có gì là khó. Hơn nữa nhỏ Ái học lớp mình chơi rất thân với em mà lại ở gần nhà anh, không ai biết hai đứa em thân nhau đâu. Vậy nên khi chị mất Ai có báo cho em, ngay cả việc anh hỏi thăm mọi người về em mỗi khi họp lớp nhưng chưa một người không hỏi là Ái, Ái cũng kể hết với em

-Em thật tệ! nếu không có Dũng vô tình khoe gặp em và cho số điện thoại thì không biết bao giờ anh mới tìm được em đây, em làm thế để làm gì chứ?

-Để anh sống yên.

-Trong quất quay tìm kiếm ư?

Anh kể bao năm nay tìm Nhi như thế nào rồi xin về thăm nhà Nhi cho biết nên mới có đêm nay. Mảnh vườn và ánh trăng khuya, tiếng đàn diu dặt đưa Nhi về với bao kỷ niệm.

Năm bảy năm, sau cuộc chiến loạn. Học sinh các trường trung học trong tỉnh (từ lớp 10 trở lên được dồn về học chung một trường theo khối lớp cho hết niên khóa rồi chọn ban theo khả năng). Nhi học chung lớp với anh, ấn tượng đầu tiên là dáng cao to, khuôn mặt trắng trẻo, hay cười. Vẻ hiền lành của anh nhanh chóng bị Nhi và lũ bạn nghịch ngợm bắt nạt, anh nhường hết, mặc cho bọn Nhi vùi vĩnh trêu chọc, anh chỉ cười/

Học lâu mới biết anh lớn tuổi hơn tụi Nhi, nhưng sợ đi lính nên khai tuổi nhỏ hơn. Nhà ở quê nghèo, ba mẹ làm nghề đốt than, Anh lên thành phố trọ học, cuối tuần đạp xe về thăm nhà. Lúc lên chở theo bao than bán để chi phí ăn ở học tập.

Bọn Nhi hồn nhiên nhưng khi bắt gặp hình ảnh anh nhể nhại mồ hôi, đẩy chiếc xe đạp có bao than lên dốc. lòng đứ đờ nào cũng chùng xuống xót xa, thôi không vùi vĩnh chọc phá anh nữa. Với nhóm con gái trong lớp anh có vẻ ưu ái Nhi (dù Nhi là đứ đờ tinh quái hay bày trò bắt nạt anh nhất). Lúc nào anh cũng quan tâm săn sóc và nhìn Nhi bằng ánh mắt trìu mến, nhà anh trọ có vườn cây ăn trái nên Nhi luôn được nếm những cây trái đầu mùa.

Mỗi sáng đến lớp sớm anh thường bỏ vô ngăn bàn Nhi lúc thì Ổi, Xoài ,Vú sữa hoặc Chôm chôm. Không có trái cây thì hoa, hôm thì Cẩm chướng hôm thì hoa Hồng, Đồng tiền hay Tỉ muội. Nhi thích mê những bông hoa còn đẫm sương, mỗi lần nhận từ tay anh là reo lên sung sướng.

Một lần thấy Nhi cầm trên tay sấp hồ sơ xin học Sư phạm, anh ngạc nhiên hỏi :

-Sao lại đi học Sư phạm?

Nhi trả lời gọn lỏn: - Đói/

– Sao lại đói ? em không muốn học tiếp sao?

-Muốn nhưng không thể được, học thì gia đình phải chu cấp. Hồi xưa cả nhà dựa vào đồng lương của Bố, giờ chỉ trông vào gánh hàng của mẹ thì lấy gì mà học tiếp. Em học ra đi dạy vừa lo được cho em mà còn có thể phụ giúp mẹ lo cho các em còn hơn đi học có mà đói!

Kha im lặng thở dài Nhi thi vào Sư phạm, anh cũng thi. Cùng đậu lại học cùng lớp, anh vẫn có dịp để chăm sóc Nhi. Còn Nhi lại tha hồ nhõng nhẽo, vòi vĩnh và chọc ghẹo anh, anh lớn tuổi lại hiền nên nhường nhịn Nhi hết. Với anh những Chủ nhật (không về nhà) ở lại Ký túc xá là anh lo nhất vì Nhi vòi vĩnh tập xe đạp. Mỗi lần thấy Nhi dắt xe ra khỏi trường là anh thắc thỏm lo âu, anh sợ Nhi té. Bảo để anh tập cho thì Nhi không chịu. Rồi những lần Nhi về, chân tập tễnh, len lén bỏ xe vô chỗ rồi tìm một phòng học trống, ngồi xuýt xoa, nhăn nhó vì té xe đau.

Kha đi dọc hành lang ngó nghiêng vào từng lớp học gọi :

- Nhỏ ơi! Em đâu rồi?

Thấy thấp thoáng cái dáng to cao lưng lững của anh Nhi thò đầu ra kêu -: Meo

Anh phì cười -: Còn Meo à ! té xây sát hết rồi phải không? Đứng trên balcon thấy nhỏ đi về hướng này là anh biết té xe rồi, đau không?

Nhi cười mà nước mắt nhỏ giọt, kêu khẽ -: đau quá

Trên tay anh là bì thuốc sát trùng và bông băng y tế, anh nói :

- Thấy Nhi dắt xe ra là anh lo chuẩn bị rồi, mới tập mà đòi tập xe đạp dàn ngang không té mới lạ.

Vừa rửa vết thương ở chân và cùi tay cho Nhi, anh xót xa càu nhàu:- Bướng gì mà bướng dữ vậy không biết, con gái gì mà chả có chút nữ tính nào cả,

Nhi cãi:- Sao không ông già, mỗi lần anh đàn là em ngồi ngoan đó thôi!

Thật vậy ! những buổi chiều thứ bảy, chủ nhật, mọi người về hoặc đi chơi, Ký túc xá vắng hẳn. Tuần nào anh không về nhà, lại đem đàn sang phòng bọn Nhi đàn hát. Mỗi lần nghe anh hát bài “Mùa thu trong mưa “ của Trường Sa .....” Gọi mùa thu lãng quên .....vào tiếng mưa rơi êm đềm.....” cái cảm giác có cái gì bóp nghẹt trái tim làm Nhi co rúm người, Nhi như muốn tan ra, muốn chìm đi, khi anh ngưng tiếng hát là Nhi thút thít. Anh cau mày : - Bữa sau không hát bài này nữa.

Nhưng Nhi vẫn cứ thích nghe và cứ thế anh và Nhi đàn hát say mê, có lần đi lao động cắt cỏ tranh gây quỹ cho trường. Giữa trời đất mênh mông, anh và Nhi đàn hát trắng đêm, mặc lũ bạn chung quanh ngủ gà ngủ gật (vì lúc đó hầu hết nhạc

TCS, TCP,NTM,VTA,đều bị qui là nhạc ủy mị, nên chỉ ở giữa rừng tranh, thên thàng trời đất, mới được dịp hát cho thỏa những bài hát yêu thích)

Nhi như bơi trong tình cảm dịu dàng và che chở của anh. Cho đến một lần, cuối tuần anh về nhà nhưng lúc lên lại không sang tìm Nhi như mọi lần. Lên lớp anh tránh nhìn Nhi, giờ ra chơi hay tan học anh như lao ra khỏi lớp trước nhất. Nhi ngạc nhiên đi tìm anh nhưng anh luôn tránh né, cho đến khi Dũng bỗng nhiên khoe :

- Ê Nhi, Kha sắp lấy vợ Nhi biết chưa?

– Hà ! đâu nghe ông già nói gì đâu

-Hắn bị ông bà già bắt lấy vợ vì hắn là con trai đầu, lũ em bé loắt choắt, hắn đi học không ai làm phần việc của hắn, nên phải lấy vợ để có người làm mà

Nhi ngẩn ra, hèn gì ..... Hôm sau vào lớp Nhi chuyển mảnh giấy cho anh:

-Ông già , em biết chuyện rồi, sao phải tránh em?

Thật sự Nhi nghe tin Kha lấy vợ với một sự ngạc nhiên lạ lẫm chứ không có gì là đau khổ hay tuyệt vọng. Vì chưa bao giờ Nhi nghĩ mình yêu anh cả, việc Kha quan tâm săn sóc Nhi, Nhi xem đó là sự tự nhiên vì không có Kha này sẽ có Kha khác, dù đôi lúc ánh mắt Kha cũng làm Nhi bối rối.

Tối Kha sang Ký túc xá nữ, nhìn anh hốc hác, mắt thâm quầng, râu ria chả buồn chao, anh ngồi im một lúc rồi nói với cả bọn:

- Chủ nhật này anh mời cả phòng về dự đám cưới anh nhé, buổi trưa, đừng ai vắng mặt

Nói xong anh đứng dậy về liền, cả phòng nhao nhao hỏi Nhi:

- Sao kỳ vậy! sao tự nhiên ông lấy vợ vậy Nhi?

Nhi cười lắc đầu – Tao đâu biết

Chủ nhật ,cả bọn đạp xe chở nhau về nhà anh. Bà Nội anh nói mọi người vừa đi rước dâu rồi, các bạn đến thì chờ anh, cả bọn xin phép ra vườn cây nhà anh cho mát. Thấy cây mít có trái chín nứt trên cây Nhi bảo :

- Vào xin bà nội mít đi, bay mùi thơm không chịu được.

Bà nội cười móm mém bảo Dũng leo lên hái (thật ra tiếng là đi đám cưới nhưng lúc đó chỉ mặc đồ học sinh, con gái cũng chẳng son phấn gì) Dũng leo lên, bọn con gái lăng xăng đi lấy lá chuối trải dưới gốc, Dũng loay hoay thế nào quả mít rớt bịch, mít ướt văng tung tóe, cả bọn cười phá lên nhặt những miếng còn ngon ngồi bốc ăn, lem luốc.

Anh về thấy Nhi mặt mũi tay chân lem nhem, anh cau mày:

- Sao em lại như thế này?

Nhi le lưỡi chạy đi rửa ráy rồi theo các bạn ra bàn tiệc. Qua khung cửa hẹp, anh chặn Nhi lại mặt nhăn nhúm, khô sở:

- Anh không yêu cô ấy.

Nhi đẩy anh ra nói :- Chị ấy không có lỗi, anh phải sống tốt với chị ấy

Vợ anh! Đen giòn trong chiếc áo bà ba màu hồng, quần satin đen, mái tóc kẹp chiếc kẹp ba lá gọn gàng. Chị cười bẽn lèn bên anh, mắt lạ lẫm nhìn những người bạn học của anh

Trong Nhi bỗng nhói lên nỗi xót xa, thương cảm khi nghĩ, cái thân hình đen đúa , gầy gò kia sẽ phải thay anh gánh vác cái trách nhiệm lớn với gia đình, thay anh chu toàn mọi việc.

Về lại trường, Nhi bỗng có cảm giác hụt hẫng, như thiếu thốn mát mát một cái gì không rõ nét, một mình chui vào góc lớp hôm nào khóc thút thít. Nhi thèm nghe tiếng anh gọi : Nhỏ ơi! Em ở đâu? ,thèm thấy cái dáng cao lừng lững che tối khung cửa lớp.

Qua tuần anh đi học lại, vừa thấy bóng anh qua cổng trường Nhi chạy xuống cầu thang hơn hởi:

- Ông già! Lên rồi hả, cưới vợ vui không?

Anh quặm mặt gắt :- Vui ! nhỏ sung sướng lắm hả?

Nhi khựng lại, mặt chuyển từ đỏ sang tái (đây là lần đầu tiên anh cáu gắt với Nhi). Nhi xoay mình chạy vút qua anh vắt lại câu nói -: vĩnh biệt ông già.

Vậy là xa, hằng ngày vẫn gặp nhau trên lớp nhưng không bao giờ Nhi nhìn anh dù lòng có một nỗi xót xa mơ hồ nào đó, anh giờ bỗng xa lãng lác. Với Nhi lớp học bỗng trở nên trống rỗng, Nhi chán những giờ lên lớp, mong cho mau kết thúc khóa học để không còn tủi thân những lúc mưa, lúc nắng, lui thủi ngược xuôi dọc một mình dù Thắng, Dũng, Minh vẫn quan tâm đến Nhi.

Ra trường Nhi xin vào tận nơi xa nhất. Lúc các trường đi kiểm tra chéo, không ngờ anh đi cùng hiệu trưởng vào tận chỗ Nhi dạy, lớp học trong một làng dân tộc nhỏ. Nhìn Nhi xanh xao vàng vọt anh hỏi:

- Em bị sốt rét rồi phải không?

Nhi gật, anh vào bếp dỡ đám nồi niêu, nhìn nồi măng luộc, bát muối hột giã ớt xanh. Anh xót xa :

-Em ăn uống như thế này sao? Vậy mới sốt rét chứ !em có điều kiện xin ở thị xã sao lại dày đọa mình như vậy chứ?

Nhi cười bình thản:

- Em ở đây thì lương và mọi tiêu chuẩn em đều gởi được hết về nhà bởi lũ em đang lớn cần hơn.Em biết về phố sẽ sướng hơn nhưng kèm theo bao nhiêu là hệ lụy, quan hệ giao tiếp xã hội sẽ chi phối mọi thứ mà em chỉ muốn đưa về nguyên vẹn để phụ bố mẹ lo cho bầy em.Anh đừng xót xa, lo lắng gì cho em hết vì anh cũng sẽ chả làm được gì cho em. Với đồng lương giáo viên ít ỏi, lo cho vợ con không đủ thì làm gì được cho ai, thôi đừng than vay khóc mướn nữa, kiểm tra xong rồi thì về đi “ông già”

Nhi cười khanh khách đẩy anh ra cửa. Kha cúi mặt , cầm bịch ra , bước đi chao đảo.

Không còn gặp nhau nhưng Nhi vẫn hỏi thăm về gia đình anh, biết hoàn cảnh sống của anh với những đứa con đau ốm quặt quẹo nhưng biết chỉ để xót xa thêm vì bất lực . Rồi lúc đời sống khá hơn ,con cái ổn định ,vợ anh lại mất vì bạo bệnh. Nhi cũng về lặng lẽ đưa tiền mà anh không hề biết.

Dù biết anh vẫn đi tìm nhưng Nhi không muốn ném viên đá vào mặt hồ vốn đã yên lặng nên dặn người nhà và Ái không được tiết lộ thông tin gì về Nhi.Vậy mà cuộc gặp vô tình với Dũng đã phá vỡ hết.

Tiếng đàn chợt im bật, Kha nắm tay Nhi thì thầm :

-Tìm được em rồi, anh không buông tay đâu!

Nhi nhẹ nhàng rút tay về :

-Phải buông thôi anh! Em không muốn bị ràng buộc bởi bất cứ một điều gì cả. Cái giá của tự do nào cũng có mất mát và đau thương nên em trân trọng nó từng phút

giây, còn nhớ đến nhau, nghĩ đến nhau là hạnh phúc rồi . Mỗi người đều có một cõi đời riêng để lo toan, để sắp xếp .Biết ở nơi xa đó còn có anh nhớ đến em là ấm lòng rồi.

Kha thở dài : Em lúc nào cũng thế!

Tiền anh ra ngã ba đường đón xe, thời gian chờ xe kéo dài nhưng chả ai nói với ai câu nào .Khi chiếc xe trở tới, anh leo lên , xe lăn bánh Nhi ngồi phịch xuống đường nhìn theo hệt hững.....

HOÀNG THỊ VIỄN DU- BMT 8-10-2014